

Mše svaté:

neděle: 8⁰⁰, 9³⁰ (s katechezí pro děti), 11⁰⁰, 18³⁰
všední dny: 6⁰⁰, 18³⁰
sobota: 14¹⁵ - v psychiatrické léčebně v Brně - Černovicích

Pobožnosti:

první pátek v měsíci: 18⁰⁰ - adorace a pobožnost k Božskému srdci
první sobota v měsíci: 17³⁰ - mariánská pobožnost
pondělí: 18⁰⁰ - pobožnost vedená Mariinou legií

Úřední hodiny na faře: Út 9 - 12 h
Pá 15 30 - 18 h

➤ GENERÁLNÍ ÚKLID KOSTELA ◀

Prosíme Vás všechny, abyste se zapojili svým dílem do generálního úklidu našeho společného kostela. První setkání proběhne 5.12. po páteční večerní mši svaté a druhé úklidové setkání v sobotu ráno 6.12..

Děkujeme všem, kteří se již zapojili do úklidu a jiných potřebných prací v našem kostele.

➤ VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ ◀

Na faře v pondělí v 16.00 hod. učí RNDr. Honzová všechny přihlášené děti ze ZŠ Kneslova a z II. stupně ZŠ.

Ve středu v učebně na faře v 15.30 hod. vyučuje Mgr. Cahová děti I. stupně ZŠ, které nemají na školách výuku náboženství.

Na ZŠ Řehořova vyučuje Mgr. Gabriela Marošová náboženství pro 1. a 2. třídu v úterý 13.15 - 14.00 v 1.A a pro 3. a 4. třídu také v úterý 15.00 - 15.45 ve 3. B.

➤ FARNÍ SPOLEČENSTVÍ ◀

Každý pátek po večerní bohoslužbě jste zváni k posezení a rozjímání nad biblickými texty. Občerstvení zajištěno, slovem provází bratr Jan Blaha.

Redakce farního zpravodaje

Webové stránky farnosti: www.farnost-krenova.blogspot.com e-mail: krenova@email.cz

Za redakci: Majka Sychrová (MaS), Oldřich Lanča (OL), Miroslav Trmač, Jiří Šťásta (JŠ) a Marek Schwarz (MS)

ZPRAVODAJ

č. 9

FARNOSTI Brno-Křenová prosinec 2008

➤ JE BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ TAJEMSTVÍM? ◀

Pán odpovídá učedníkům, kteří se ho ptají: „Proč k nám mluvíš v podobenstvích? On jim odpověděl: „Vám je dáno poznat tajemství království Nebes, ale jim to dáno není“ ^{Mt 13,11}. Pochopení Božích tajemství není dáno světu. Je skryté, protože je protismyslné, tedy paradoxní.

Příklad takového tajemství podle Písma lze nalézt v NZ: „Podle toho jsme poznali lásku, že on za nás položil svou duši (život). I my jsme povinni! (Bůh to vyžaduje) položiti své duše za bratry“ ^{1J 3,16; srv. J 13,15; Ř 16,4; 1Sol 2,8}. Proč však Bůh po nás požaduje obětí života? Kristus však svým utrpením a smrtí všechny přece vykoupil. Dal nekonečnou náhradu za všechny hříchy, i za ty, které v budoucnu budou spáchány. Jak je pak možné, že i přes Kristovu obětí jsme povinni svůj život za druhé položit? Je také jisté nepochopitelným tajemstvím, odkud čerpali sílu snad milióny prvokřesťanských mučedníků a všichni ostatní mučedníci, kteří položili život pro Krista.

Jiný příklad Božího tajemství nalézáme v podobenství z evangelia 33. neděle roku, cyklus A, (Mt 25,11-30), v podobenství o hřivnách, které pán svěřil služebníkům podle jejich schopností. Odcestoval, po čase však s nimi začal účtovat. Služebník, který dostal jen jednu hřivnu, svou hřivnu nikam neinvestoval, ukryl ji v zemi. Proto při účtování vrací pánovi jenom tuto jedinou hřivnu.

Pán však vyžaduje, aby služebníci podstupovali riziko a své hřivny rozmnožili. Služebníkově s jednou hřivnou proto říká: „Vezměte mu jeho hřivnu a dejte ji tomu, jenž má deset hřiven“ (v. 28). Ti, co tam stáli, mu namítli: „Pane, má už deset hřiven“ ^{L 19,25}. Odpověděl: „Právím vám, že každému, kdo má, bude dáno; kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má“ ^{L 19,25}. „Odnětí všeho“, i toho mála, se nám zdá být nepochopitelné. „Odnětí všeho“ zde představuje také výstrahu o hrozbě zavržení: „Toho neužitečného služebníka vyhodte do nejzazší temnoty. Tam bude pláč a skřípění zubů“ ^{Mt 25,30}.

Proč pán bere jedinou hřivnu, kterou si služebník schoval, protože se obával, aby ji neztratil? Není to tvrdé a snad i nespravedlivé, když služebník měl jenom obavu, aby o hřivnu nepřišel?

Důvodem nečinnosti služebníka však ve skutečnosti nebyl strach, jak to on tvrdil: „Dostal jsem strach, odešel jsem a ukryl tvůj talent v zemi“ ^{v. 25; srv. L 19,21}. SZ nám o těchto bázlživých naznačuje, že se u nich nejedná o strach, ale o lenost: „Lenoch říká: na cestě je šelma. Na ulicích lev“ ^{Pt 26,13}. O hříšně bázlživých se přilehavě vyjadřuje i Apokalypsa: „Avšak bázliví, nevěrní, ... vrahové, smilníci, kouzelníci, modloslužebníci a všichni lháři mají úděl v jezeře, které hoří ohněm a sírou“ ^{Zj 21,8}.

SZ to dále rozvíjí: „Nedbalá ruka ochuzuje, ruka pilných obohacuje“ ^{Pf 10,4}. „Věrný muž bude zahrnut požehnáním“ ^{Pf 28,20a}. Připomeňme, že opakem požehnání je prokletí, které Bůh vyslovuje vůči Kainovi, který zavraždil bratra: „Nezemřeš, ale budeš nyní proklet a vyvržen ze země“ ^{Gn 4,11}.

Těm, kteří rozmnožili své hřivny pán říká: „ustanovím tě nad mnohým“ ^{v. 21b}. Ve SZ čteme: „Pilné ruce připadne vedení, nedbalá ruka bude robotovat“ ^{Pf 12,24}. NZ: „Blahoslavený otrok, kterého jeho pán nalezne, že tak činí. Vpravdě vám pravím, že ho ustanovím nade vším majetkem“ ^{L 12,43,44}.

K čemu nás Boží slovo pro každodenní život vybízí? S tajemstvími a paradoxy si ještě nikdo sám neporadil. Bůh nás stvořil tak, že si ponechává právo sám řešit veškeré neřešitelné situace plynoucí ze stvoření. Vyžaduje jen, abychom v něho a v jeho vedení plně důvěřovali.

Vždyť Bůh je **Pánem všeho**, tedy i Pánem situací, které v lidstvu kdy nastanou. Je Pánem paradoxonů a každého tajemství: „...*skrze Ježíše Krista, který je Pánem všeho*“ Sk 10,36. Jinde „*Ježíš ...řekl: „Dána je mi veškerá moc na nebi i na zemi*“ Mt 28,18, jak to o Synu člověka také předpověděl prorok Daniel: „*Jeho vladařská moc je věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno*“ Dan 7,14. A dále: „*Kristus proto zemřel, aby se stal Pánem mrtvých i živých*“ Ř 14,9. On je: **Král králů a Pán pánů**“ Zj 17,14, 19,16. Bůh Otec vyžaduje, abychom uznali Krista jako Pána: „*Bůh Ježíše povýšil nade vše, ... aby každý jazyk vyznal, že Ježíš Kristus je Pán*“ Fil 2,10.

Kristus nám vždy nabízí svou **pomoc**: „*Věrný je Pán, který vás upevní a ochrání od Zlého*“ 2Sol 3,3. A dále: „*Pán umí vysvobozovat zbožné ze zkoušky*“ 2P 2,9. Protože Kristus je **Pánem všeho**, i **tajemství**, i **neřešitelných situací**, chce pomoci všem, pokud ho budeme **prosít**. Vždyť sám to přislíbil: „*Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku*“ Mt 28,20. To odkázal všem při loučení na hoře, odkud vystoupil „*k nebi*“ a usedl po „*Boží pravici*“ Ž 110,1; Mk 16,19; Sk 7,55,56; Ř 8,34; Žid 8,1, 12,2; 1P 3,22.

V Brně na Křenové dne 17. listopadu 2008

Váš bratr Jan

➤ ADVENT ◀

Advent – příchod. Kdo či co přichází? Zima? Vánoce? Přichází Spasitel. Vánoce jsou narozeniny Ježíše Krista.

Advent začíná první neděli adventní, která je zároveň i počátkem církevního roku. Končí vigílií, předvečerem Hodu Božího vánočního – Štědrým dnem. Krása adventní liturgie, zpěv „Ejhle Hospodin přijde“ za postupného rozsvěcování světla působí svým kouzlem na každého z nás. Nejstarší stopy adventní liturgie nacházíme už v 5. století. Zatímco ve Francii a Španělsku dostala příprava na Vánoce postní ráz, v Římě nabyl advent vedle mesiánského i mariánského ladění. Nejstarší mariánský svátek byl ve východní církvi zasazen do adventní doby. Kolem roku 500 byl převzat i v Římě a slaven jako Missa aurea (Zlatá mše). Protože vstupní modlitba (introitus) začínala slovy proroka Izaiáše “Rorate, coeli, desuper” – Rosu dejte, nebesa, shůry – byla tato mariánská mše později nazvána roráty a podle ní i adventní bohoslužby. Advent byl tedy od začátku veden v duchu mariánské úcty.

Poslední liturgická reforma odstranila postní charakter adventu a liturgicky jej dobudovala mešními modlitbami, výběrem čtení z Písma svatého a dvěma adventními prefacemi. Chvalozpěv “Sláva na výsostech Bohu” se nezpívá (stejně jako v postě), aby tím radostněji zazněl zpěv andělů ve vánoční noci. V první polovině adventu kladou liturgické texty důraz na druhý příchod Páně na konci věků, ve druhém se připomínáme události bezprostředně předcházející narození Spasitele.

S adventem jsou kromě Panny Marie spojeny i další postavy svatých: Apoštol sv. Ondřej “otevřít” advent, sv. Jan Křtitel připomíná potřebu pokání, sv. Mikuláš ukazuje na lásku k bližnímu, sv. Barbora s větvíčkou, která do Vánoc rozkvétá, a sv. Lucie jako nositelka světla.

V posledních letech zdomácněl v našich chrámech adventní věnec. Jeho kruh vyjadřuje společenství lidí s Bohem i mezi sebou navzájem. Zelené ratolesti nebo jehličí znamenají naději do života uprostřed odpočívající zimní přírody. Čtyři svíce, které se postupně každou neděli rozžihají, jsou symbolem týdnů, které zbývají do Vánoc. Jejich plamen symbolizuje přicházejícího Krista – světlo světa.

Ať je naše letošní cesta adventem požehnaná, den za dnem niterně prožitá, ať spěje k horizontu věčnosti. “Až skončí naše pozemské putování, přiveď nás, Otče, do věčného domova, kde tě s Pannou Marií, s apoštolů a mučedníků a se všemi svatými budeme navěky chválit a oslavovat skrze tvého Syna Ježíše Krista.”

Hovořím s Bohem o tom, co mi toto setkání s Ním přineslo, jak úryvek chápu, čemu nerozumím, co je mi divné, z čeho se raduji, atp. Mluvím k Bohu jako bych mluvil ke svému příteli.

Zakončím setkání s Bohem známou a mně milou modlitbou (např. Otče náš).

Po modlitbě pouvažuji o tom, co mi to dalo, které myšlenky mě napadaly. Udělám si stručné poznámky. Poznámky, ke kterým se i po čase mohu vracet, jsou velmi důležité, pomáhají mi pozorovat osobní pokrok.

V závěrečné části textu jsou uvedeny formální a technické rady, po čase stráveném s Bohem si každý z nás najde svůj osobní přístup.

Na základě přednášky P. Vojtěcha Kodeta s názvem: „*Jak žít ze Slova Božího*“, která proběhla 8.listopadu v rámci konference “*Apoštol Pavel: Vím, komu jsem uvěřil. (2 Tim 1,12)*” a také na základě návodu k tomu „*Jak rozjímat Bibli a jiné duchovní texty*“ od Václava Umlaufa zpracovala Pavla Schwarzová

➤ POKOJ LIDEM DOBRÉ VŮLE ◀

Kdo by si v dnešní zmatené, uspěchané a neklidné době nepřál pokoj? Ale kde ho najít? V zaměstnání práce víc než dost, doma nestačíme udělat, co jsme chtěli, starostmi nevíme, kde nám hlava stojí. Když si chceme vydechnout u televize, chrlí na nás zprávy o autohaváriích, teroristických útocích a přírodních katastrofách, do zábavných pořadů se nám pletou vlezlé reklamy, které nám vnucují věci, které nepotřebujeme. Existuje vůbec pokoj? Možná něco takového existovalo v dobách babičky Boženy Němcové. Ale kdopak by to dnes četl. Čtou dnes lidé něco mimo texty na displeji počítače nebo mobilu?

Pokusme se uniknout na chvíli hluku světa, ztišit se a zamyslet se. Blíží se Vánoce, nejkrásnější svátky roku. Co je vlastně smyslem Vánoc? Plno dárků pod nazdobeným stromkem? Pečení cukroví či smažený kapr k večeři?

Před dvěma tisíci roky se udál v jedné východní římské provincii u Středomořího moře příběh, který je mnoha současným lidem téměř neznámý, nebo jim nic neříká. V betlémské jeskyni se narodilo Dítě, Spasitel světa. Bylo položeno do jeslí, protože jinde pro ně nenalezli místa. U jeslí se mu poklonili prostí pastýři a po nich i moudří mágové z východu.

Najdeme i my cestu do Betléma a skloňme se před Dítětem v jeslích. Složme tu všechny své starosti, pochybnosti a trápení. Jenom zde si můžeme vyprosít u božského Dítěte onen vytoužený pokoj a mír, pokoj mezi lidmi a mír v lidských duších. Stačí jen otevřít upřímně své srdce Bohu a s důvěrou jej přijmout. Pokoj, o kterém zpívali andělé a který nám svět dát nemůže, uchovávejme v srdci a předávejme ve své rodině, ve svém okolí.

Bůh, který nám dal
svého jednorozeného Syna,
ať vám dá dar neochvějné víry,
radostné naděje a bdělé lásky.

Ať každý den příštího roku
je plný požehnaní, světla,
pokoje i odvahy
jít věrně cestou evangelia.

Bibli - Boží Slovo nechal napsat sám Bůh Slovy přístupnými člověku. Boží Slovo nás tak soudí už v tuto chvíli, když jsme na cestě života na Zemi, aby nás upozornilo a pomohlo nám zbavit se "nánosu vlastní špíny" už nyní. Boží slovo je tak nástrojem našeho přibližování se k Bohu. Avšak tam, kde není Boží Slovo osvětlováno a chápáno v Duchu Božím, může se stát zbrání, což dosvědčuje existence rozmanitých náboženských sekt, rozporů a nepokojů.

Jedno z největších pokušení je, když nabudu přesvědčení, že znám Boží Slovo a budu tvrdit, že už mě nemůže překvapit. Avšak Bůh se dává poznat pokorným.

On je živý Bůh, On ví, co ve které chvíli potřebuji. Jedním a tím samým Slovem mě Bůh osloví jinak dnes, za týden nebo za několik let. Pokud mě něco z Písma oslovuje, mohu si daný úryvek vypsát, aby mi nabídl útěchu, povzbuzení a potěšení v nelehkých časech.

Co lze říci o Slovu Božím? Pojdme si ukázat několik charakteristik Božího Slova: dává život, uzdravuje, probouzí a oživuje víru, má moc budovat jednotlivce i celou církevní obec, má být každodenním chlebem duše, nikoli zřídka kdy vychutnaným zákuskem, přichází s užitekem a účinkem, je nadějí, je světlem života pro naše nohy, je zdrojem moudrosti, uvádí do důvěrného vztahu s Kristem, propojuje tedy s živým Bohem, a to dává základ modlitbě.

Jak číst bibli? Jak naslouchat Božimu Slovu?

Jednoznačně naslouchám a čtu pod vedením Božího Ducha. Poprosím Ducha Svatého o pomoc, aby se mi Bůh dal poznat, jelikož lidským rozumem není možné uchopit Boží Slovo.

Vylíji ze všeho své srdce Bohu, a přijdu k Němu s nezatíženým – čistým – srdcem.

Čtu ve víře a s touhou po Bohu.

Přistupuji s bázní a úctou ke Slovu od Boha.

Pro mé osobní oslovení Bohem, čtu bez komentářů, vlastních spekulací a nutnosti za každou cenu vše pochopit, protože to přináleží studiu.

Čtu postupně a ne jen to, co se mi líbí a čemu rozumím.

Pravidelně, každý den se nechám "omývat" Božím Slovem.

Uvědomím si, že naslouchám živé Osobě – Bohu.

Vždy Bohu děkuji a chválím Ho.

Jak mohu postupovat při čtení Božího Slova?

Zvolím si určitou denní dobu, nejlépe ráno po probuzení anebo večer – určím si kvalitní čas, abych neusínal. Jde o pravidelnou činnost – jeden neúspěch znamená málo, stejně jako jeden úspěch. Vyberu si dobré a klidné místo. Řeknu Bohu, že jsem zde pro Něj, mám na Něj čas, chci s Ním něco prožít.

Vezmu text a jednou jej přečtu. Pak si ve své fantazii celý úryvek znovu představím.

Žádám Boha o to, po čem toužím, co potřebuji – vyslovuji své prosby.

Přečtu úryvek podruhé, vnímám důležité chvíle, přemýšlím, proč jsou důležité.

Představím si danou scénu a zaujmu postoj jednotlivých jednajících osob. Nechám v sobě rozeznat čtené Slovo, vnímám i gesta a pohledy, činnosti.

V řadě svátků, které si v adventu připomínáme, vyniká mimořádným významem slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie, která připadá na den 8. prosince. Je zvláště velkým svátkem pro naši farnost, protože je to patrocinium, svátek našeho farního kostela, který je Neposkvrněnému početí Panny Marie zasvěcen.

V tento den se radujeme nejen z toho, že Bůh poslal světu ženu, kterou přislíbil na prahu ráje padlému lidstvu, ale hlavně z toho, že tato žena byla pro zásluhy Vykupitele už předem prosta jakékoliv poskvrny, tedy prosta i dědičného hříchu. Její nevýslovná čistota a nevinnost ukazuje, že krása a půvab spočívá v čistotě a svatosti. Tato nejkrásnější a nejsvětější žena, plná milosti, se stala Matkou Spasitele a byla dána za Matku i nám.

Církevní otcové nešetřili chválou, když velebili svatost a neposkvrněnou čistotu Matky Boží. Zdá se, že to ani nebyla tak učenost teologů jako spíše prostá a živá víra věřících, která sehrála rozhodující úlohu pro vyzdvižení tohoto tajemství a jeho oslavu svátkem. Je politováníhodné, že se tento svátek u nás stal obyčejným pracovním dnem, ale my, věřící, jej dále slavíme svým srdcem a slovy písní. Chrámové písně oslavují Matku Boží jako krásnou růži, květ rajské líbeznoti, čistou Pannu, která rozkvetla do rajské krásy a rozvila se v lilii. A my je rádi zpíváme.

Dogma o Neposkvrněném Početí, vyhlášené 8. prosince 1854 Piem IX., předkládá jako Bohem zjevenou pravdu víry "nauku, která prohlašuje, že blahoslavená Panna Maria byla od prvního okamžiku svého početí zvláštní milostí a výsadou všemohoucího Boha vzhledem k zásluhám Ježíše Krista, Spasitele lidského pokolení, uchráněna od jakékoliv poskvrny dědičného hříchu." Necelé čtyři roky po vyhlášení tohoto dogmatu, 25. března 1858, prohlásila Panna Maria, když se zjevila v massabielské jeskyni Bernadetě: "Já jsem neposkvrněné Početí." To se stalo před 150 lety.

Papež Jan Pavel II. v jedné katechezi řekl: "Na Marii, první Kristovu vykoupenu, která měla privilegium, že nebyla ani v nejmenším podrobena moci zla a hříchu, se křesťané dívají jako na dokonalý vzor a obraz svatosti, ke které jsou povoláni, aby jí dosáhli ve svém životě s pomocí Pánovy milosti."

Mariánské úctě našich předků vděčíme za to, že nově postavený kostel na Křenové byl zasvěcen právě Neposkvrněnému početí Panny Marie. Brněnský biskup Pavel Huyn prokazoval tomuto kostelu zvláštní pozornost a přízeň. Často sem přicházel jako celebrant slavnostních bohoslužeb. Na jednu z nich sebral 8. prosince 1915 veškeré brněnské duchovenstvo, aby bylo zasvěceno Neposkvrněnému početí.

Vážme si našeho farního kostela. Je to nejen pozoruhodné architektonické dílo umělecky vyzdobené. Je to dům Boží. Živý střed naší farnosti, kde se scházíme ke společným modlitbám a k slavení nejsvětější oběti. Kde jsou křtem přijímáni noví členové našeho církevního společenství. Kde snoubenci uzavírají před Bohem smlouvu pro společnou cestu životem. Kde se loučíme se svými zesnulými. Je to místo setkání s živým Bohem. Nezapomínejme na to.

➤ SV. JAN OD KŘÍŽE ◀

Svatý Jan od Kříže (španělsky Juan de la Cruz), rodným jménem Juan de Yepes (24. červen 1542 Fontiveros – 14. prosinec 1591 Ubeda) byl římskokatolický kněz (vysvěcen 1567), mnich řádu karmelitánů, jehož dílo představuje vrchol španělské křesťanské mystiky.

Ve dvou letech mu zemřel otec. Matka, Jan a ještě dva sourozenci se přestěhovali za lepší práci do Mediny del Campo. Jan později pracoval jako ošetřovatel v nemocnici a zároveň studoval na jezuitské koleji. Když zakladatel nemocnice viděl, jaký má Jan zájem o knihy a o křesťanství, zaplatil mu teologické studium s tím, že bude v jeho nemocnici duchovním.

Jan však viděl svou životní cestu jinak a v jednadvaceti letech vstoupil ke karmelitánům. Brzy se stal knězem. Život v karmelitánském řádu se mu zdál málo přísný a už chtěl přestoupit ke kartuziánům, když se setkal s Terezií z Avily. Ta se sama zabývala zakládáním a reformováním klášterů a nabídla mu, aby zůstal a založil přísnější karmelitánský klášter. Tak Jan v roce 1568 s ještě jedním druhem založil klášter bosých karmelitánů v Duruelu, kde přijal jméno Jan od Kříže. Byl dobrým organizátorem. Brzy se o něm rozšířily zprávy a začali přicházet žáci ze všech stran. Za tři roky se Jan stal zpovědníkem v kášteře v Ávile, kde byla Svatá Terezie z Avily právě jmenována převorkou. Po pěti letech jeho služby ho velmi chválila, oceňovala jeho vzdělání, moudrost a velké zkušenosti a nazývala ho "nebeským a božským mužem".

Začaly ale růst rozdíly a spory mezi bosými a ostatními karmelitány, které vyústily až v Janovo uvěznění. Ve vězení, kde byl devět měsíců, napsal Jan od Kříže své nejkrásnější mystické básně. Napsal osm písní líčících blaho duše sjednocující se s Bohem - Výstup na horu Karmel. Následovala Temná noc, kde popisuje cestu ke kontemplativní modlitbě přes noc smyslů a noc ducha a Duchovní píseň, která vychází ze starozákonní Písně písní. Dále napsal soubor Pramen lásky žhavý, dopisy a naučné spisy.

Přes mnohá protivenství se však obnova klášterů úspěšně šířila, Jan od Kříže spolu s Terezií z Avily reformovali nebo založili společně šestnáct ženských a patnáct mužských klášterů. Někteří karmelitáni a karmelitky se ochotně podrobovali přísné řeholi. Zastánci mírnější karmelitánské větve však proti Janu od Kříže neustále brojili, až se jim podařilo zbavit ho všech hodností v řádu. Byl poslán jako prostý mnich do kláštera v Peñuele.

V roce 1591 vážně onemocněl a byl proto přemístěn do kláštera v Ubedě. Tam byl jemu nepřátelsky nakloněný představený, který mu neposkytl téměř žádnou péči a nakládal s ním pohrdavě a krutě. Tři měsíce trpěl Jan v bolestech, než ho konečně vysvobodila smrt. Za dva roky potom byl karmelitánský řád definitivně rozdělen na mírnější větev a na přísnější bosé karmelitány. Za svatého byl prohlášen 27. prosince 1726, učitelem církve v roce 1926. V katolickém kalendáriu připadá jeho svátek na 14. prosinec.

Svatý Jan od Kříže je patronem mystiků, teologů - mystiků, španělských básníků, kontemplativních osob a kontemplativního způsobu života.

MS

Internetová biblická hra

Putujte ku příležitosti Roku sv. Pavla s tímto apoštolem po jeho misijních cestách. Čeká Vás řada otázek, které prověří znalosti o jeho životě a díle.

Více naleznete na <http://www.santamariadelpueblito.org/sv-pavla.htm> JŠ

➤ POZVÁNKY ◀

2.12. Náboženská a vzdělávací činnost piaristů na Moravě v 19. století

Přednáška Mgr. Jiří Mihola, Ph.D. se bude konat 2.12. od 17h na Petrově 2.

3.12. Schola Gregoriana Pragensis : Hle, přijde Pán

Vánoční koncertní program Scholy Gregoriany Pragensis s názvem "Nativitas Domini" si můžete poslechnout na koncertě v kostele sv. Janů v Brně. Rekonstrukce části vánoční liturgie podle původních pramenů nás přenášejí do Prahy císaře Karla IV. Posluchači uslyší kromě jiného pěvecky náročnou a velmi působivou vícehlasou lekci, z nichž některé se podařilo objevit teprve před pár lety. Začátek 3.12. v 19h v kostele sv. Janů (u minoritů).

6.12. Adventní duchovní obnova v Brně-Soběšicích

Jste zváni na duchovní obnovu, která bude vedena otcem Havlátem OM. Začátek v 7 h mší svatou s promluvou. Předpokládaný konec akce kolem oběda. Občerstvení zajištěno. Spojení: MHD: Autobus č. 57 z Husovic 6,15 h a 6,35. Autobus č. 43 z Králova Pole-nádraží 6,12 h a 6,42 h.

15.12. Evoluční biologie jablkem sváru i mezi křesťany

Moravsko-slezská křesťanská akademie zve všechny na přednášku Prof. Dr. Jiří Vácha, DrSc., která se bude konat na Přírodovědecké fakultě MU, Kotlářská 2, v posluchárně F1 v pondělí 15.12. v 17h

25.12. Rybova mše na Petrově

Vánoční koncert představí Dómský smíšený sbor, Brněnský filharmonický sbor Beseda brněnská, orchestr a sólisty. Řídí Petr Kolař. Začátek 25.12. v 19,30 v katedrále sv. Petra a Pavla. Předprodej vstupenek BKC- Běhounská 17 nebo prodejna DONUM - Petrov 9.

Podrobné informace a další aktuality na farních webových stránkách:

www.farnost-krenova.blogspot.com

Víra nás dělá v slabostech silnými, v chudobě bohatými, v smrti živými.

(Charles Haddon Spurgeon)

➤ KOUTEK PRO DĚTI ◀

Každou neděli probíhá soutěž

Každou neděli při mši svaté v 9,30 probíhá soutěž pro děti. Děti sbírají razítka sluníček za každou svou přítomnost na nedělní mši svaté. Nejsou znevýhodněny ani děti, které se nemohou zúčastnit pro nemoc nebo pro přítomnost na mši svaté v jiném kostele (např. při návštěvě prarodičů apod.). Rovněž se mohou připojit i děti, které dosud sluníčka nesbíraly. Další podmínky a podrobnosti pravidel soutěže se dozvíte po každé této mši svaté v kapli, kde se sluníčka rozdávají.

Některé pěkné odměny jsou již připraveny, budou uvítány i odměny další... Děti, které by se chovaly při mši svaté nepatřičně, mohou obdržet jen půl sluníčka (zakrytého mráčkem) nebo dokonce jen mráček. Avšak máme dobrou zprávu, dosud byla rozdána jen samá usměvavá sluníčka!

Mikulášská nadílka

V neděli 7. prosince zveme děti na mši svatou v 9,30 hod. Při této mši svaté bude pro ně jako obvykle připraveno povídání v kapli. Po mši svaté se ve třídě na faře uskuteční malá mikulášská besídka, na které nebude chybět nová scénka o svatém Mikulášovi... Čert tentokrát neprijde!

Advent začíná tmou

Doba adventní začíná symbolicky tmou. Proto se v našem kostele objeví černá nástěnka. Tmavá barva symbolizuje situaci lidstva po prvním hříchu. Ježíšovo narození přineslo lidem světlo do temnoty hříchu, světlo, které se stále šíří. S postupujícím adventem bude přibývat světlo, světýlka naděje, postavičky proroků, postava Panny Marie, Alžběty, Zachariáše, svatého Josefa, Simona, Anny, mudrců...

Žádná temnota nemůže toto světlo zničit. Snad se nám podaří, aby symboly světla a tmy dětem přiblížily stav světa, ve kterém žijeme. Vykupitel přišel, světlo zazářilo. Kolem sebe i v sobě vidíme ještě hodně tmy, ale světlo se šíří. A jednou zazáří v plnosti. (Zj 22,5).

MaS

Základní kámen našeho farního kostela byl položen a posvěcen 18. srpna 1910. Kostel Neposkvrněného početí Panny Marie je uceleným autorským dílem architekta Franze Holika – od urbanistického řešení až po detaily vnitřního vybavení a výzdoby. Stavba má půdorys kříže, na severní straně je uzavřena kněžištěm, ke kterému přiléhá kaple a sakristie, v roce 1970 rozšířena o přístavbu.

Budování kostela vedl stavitel Josef Miller. Stavba byla technicky náročná, základy v bažinaté půdě musely být podloženy betonovým roštem. Byly použity moderní materiály – litý beton na klenbu hlavního prostoru a ocelová konstrukce pro střešní krov.

Stavba byla realizována v letech 1910 – 1913, jeho vybavení a výzdoba 1912 – 1915. Liturgické vybavení postupovalo jen zvolna. V den svěcení kostela chyběly lavice, zpovědnice, obrazy bočních oltářů aj. Tyto nedostatky byly odstraněny v průběhu následujících dvou let. Křížová cesta byla doplněna až v roce 1924.

Kostel byl vysvěcen biskupem Huynem 18. ledna 1914. Svěcení chrámu se konalo neobyčejně slavnostním způsobem. Účastnili se ho kromě zástupců kolegiální kapituly představitelé města, země, armády aj. Dále byli přítomni i členové panujícího rodu, arcivévoda Bedřich Habsburský s manželkou Alžbětou, kteří věnovali hlavní oltář. Architekt Franz Holik, autor projektu, a inženýr Emanuel Straka, který vykonával stavební dohled, byli po mši svaté v sakristii dekorováni záslužným zlatým křížem s korunou.

Dva dny po svěcení se nový chrám stal farním kostelem, když na něj byla listinou biskupa Huyna přenesena farní správa od kostela sv. Maří Magdalény. Pod jeho správu spadá také psychiatrická léčebna v Černovicích. Původní území farnosti bylo v roce 1924 rozšířeno o Nové Černovice.

Kostel na Křenové upoutává zdaleka 60 metrů vysokou věží, která je krytá trojdílnou helmou z měděného plechu. Ve věži jsou zavěšeny dva ocelové zvony, dar majitele slévárny Jindřicha Storka. Hlavní portál zdobí reliéf zvěstování Panny Marie z umělého kamene. Veliké okno nad ním zachycuje výjev, jak sv. Alžběta Durynská rozdává almužnu chudým. Menší okno zdobí malba Krista Krále. Do kostela vedou tři vchody. Tomu odpovídají tři předsíně a nad nimi trojdílný kůr.

V příštím čísle si prohlédneme podrobně interiér kostela.

OL

A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlína jsme – ty jsi nás hnětl, dílo tvé ruky jsme všichni! (Izajáš 64,7)

➤ **SPOLEČNÝ PASTÝŘSKÝ LIST BISKUPŮ** ◀

Draží bratři a sestry,

v poslední době se v naší společnosti, a zvláště ve sdělovacích prostředcích, mnoho mluví o etických otázkách, které se týkají lidského života. Vydávají se a připravují zákony, které závažným způsobem ovlivňují postoje lidí. Církev k těmto otázkám vydala řadu dokumentů. Většina z nich je sice dostupná i v češtině, avšak seznamuje se s nimi jen omezený okruh zájemců. V tomto dopise proto chceme s jejich obsahem velmi stručně seznámit co nejširší okruh věřících.

Lidský život je posvátný Boží dar. Jen Bůh je pánem života od jeho počátku až k jeho konci. Nikdo a za žádných okolností si nemůže osobovat právo přímo zničit nevinnou lidskou bytost. Vzpomeňte na biblickou událost, kdy Kain zabil Ábela. Bůh říká Kainovi: Prolitá krev tvého bratra křičí ke mně. Budeš proklet a vyvržen ze země. Takovou kletbu přivolává každý vrah. Kdo chce žít, musí přát život i druhému. Jedinou výjimkou může být oprávněná sebeobrana. Jen kdo brání svůj život, není vinen vraždou, i když je donucen zasadit útočníkovi smrtelnou ránu.

To se ovšem týká i nenarozených dětí, protože lidský život musí být chráněn již od okamžiku početí. Potrat není jen věcí matky a jejího práva na své tělo. Nenarozené dítě není její tělo. Nikdo nemá právo je zabít. *Přímý potrat, ať už chťený jako cíl nebo jako prostředek, odporuje mravnímu zákonu.* Už v nejstarších křesťanských dokumentech prvních staletí čteme: *Nezabiješ zárodek potratem a nenecháš uhynout novorozeně.* Církev chápe ochranu bezbranných nenarozených dětí tak vážně, že každého, kdo úmyslně provedl nebo nechal si provést potrat, považuje za vyloučeného ze společenství církve. Takový člověk nemůže přistupovat ke svátostem, dokud nelituje svého skutku a nedosáhne zrušení trestu. Je nezbytné, aby lékaři i ostatní zdravotníci pracovníci měli možnost odmítnout účast na umělém potratu či jiném úkonu, který by byl v rozporu s jejich svědomím, a to bez rizika diskriminace nebo postihu příslušného zdravotnického zařízení.

Moderní medicína dosáhla velkého pokroku, z něhož máme všichni užitek. Avšak ne vše, co je lékařsky možné, je taky dobré a dovolené. Například vyšetření, kterým se má rozpoznat případná nemoc dítěte ještě před porodem, je dovolené. Má však směřovat k léčení, nikoli k potratu, a to ani, kdyby se ukázala pravděpodobnost, že se narodí postižené dítě. *Diagnóza se nesmí rovnat rozsudku smrti.*

Léčení neplodnosti je samozřejmě dovolené, nejsou však přípustné technické postupy, při kterých se má dosáhnout oplodnění jiným způsobem, než pohlavním spojením muže a ženy. Navíc nelze pominout, že se při asistované reprodukci obvykle získává více embryí, z nichž se většina později ničí nebo používá jako biologický materiál. Souhlasit nelze ani s "dárčovstvím" zárodečných buněk. Člověk má právo se narodit jako plod lásky.

V různých anketách se hlasuje, jestli jsou lidé pro eutanazii. Při tom se poukazuje na utrpení nevléčitelně nemocných, jako by eutanazie byla záležitostí soucitu a milosrdenství. Většina odpovědí v anketách vychází z neznalosti faktů. Oč ve skutečnosti jde? Je třeba dobře rozlišovat. Nikdy není dovoleno přímé zabití nemocného, i kdyby trpěl smrtelnou chorobou, a s aktivním ukončením života souhlasil nebo je i vyžadoval. Pacient

ovšem může odmítnout příliš zatěžující léčbu, která nepřinese výraznou změnu. Podobně ani lékař není povinen prodlužovat proces umírání, který již započal. Upuštění od neúčinné léčby ovšem není eutanazií, ale projevem uznání konečnosti lidského pozemského života.

Nikdy se však nesmí zanedbat péče o nemocné, včetně výživy a tekutin. Snaha řešit utrpení nemocných smrtí je projevem zločinné arogance. Paliativní medicína dnes dovede zbavit nemocné bolesti. Finanční náročnost léčby není oprávněným důvodem odpirání účinné péče. Jedním ze závažných důsledků uzákonění eutanazie by mohl být sociální tlak na nemocné, aby se umoudřili, odešli a nezatěžovali společnost.

Eutanazie není novinkou. Tuto zrůdnost využíval už Hitler, který svým nařízením umožnil vraždit ve velkém lidsky postižené, ale i nepohodlné a politické odpůrce. Vypadá to, že dnešní propagátoři mají příliš krátkou paměť. Je to nebezpečná hra s ohněm. Avšak i když zákon něco připouští, ještě to neznamená, že je to také mravně dovolené. Nad lidským zákonem stojí lidské svědomí a Boží zákon.

Právě před 40 lety vydal papež Pavel VI. encykliku *Humanae vitae*, ve které varoval před odtržením sexuálního života od plození dětí, před umělou antikoncepcí i před nezodpovědným sexem mimo manželství. Odkaz papeže je stále aktuální. Chceme-li mít jako národ naději na budoucnost, musíme přijímat více dětí a žít pro ně.

Evropská společnost vymírá a zadlužuje budoucí generace. Je možné, že děti, které lásku svých rodičů dostatečně nepoznají, nebudou ochotny se starat o staré a nemocné rodiče. Snadno budou souhlasit s odstraněním těch, kteří již nejsou pro společnost přínosem a zatěžují ekonomiku nákladnou péčí. Kdysi se vtipně říkalo, že domov důchodců je pomstou za jesle. Podobně by se snad dalo říci, že eutanazie je pomstou za potraty.

Draží bratři a sestry,

zabývali jsme se vážnými otázkami, které jsou pro nás zvláštní příležitostí uvědomit si, jak velikým darem je pro nás svoboda, ke které nás osvobodil Kristus. Život podle Božího slova přináší naději nejen na štěstí v nebi, ale i na šťastnou budoucnost zde na zemi. Ti, kteří budou svůj život a své názory stavět na Kristu jako na základním kameni, budou kvasem a solí země. Budou její nadějí. Víme, že v některých situacích může být velmi těžké spoléhat se na Boha a přijímat jeho vůli. Přijetím Boží vůle však vytváříme prostor pro Boží zásah do našeho života a do dějin. Povzbuzujme se navzájem vírou, která nese plody hodné Krista – Spasitele a nebojme se žít jinak, než svět kolem nás. Křesťanská kultura roste z věrnosti Kristových svědků a z krve mučedníků. Zároveň však uplatňujeme svou občanskou zodpovědnost při vytváření veřejného mínění a spravedlivých zákonů, abychom se nestali spoluviníky.

Při této příležitosti chceme upřímně poděkovat všem, kteří vydávají svědectví křesťanského života a svým zodpovědným přístupem k rodině a k životu často i za cenu obětí budují zdravou společnost. Se zvláštní nadějí se díváme na mládež schopnou velkorysosti v lásce. Každého z vás provázíme svou modlitbou a všem ze srdce žehnáme.

Vaši biskupové Čech a Moravy

<http://tisk.cirkev.cz/z-domova/spolecny-pastyrsky-list-biskupu.html>